

Noortmeest nähes sargas neiuse trepij all, töüs jalusse peale püsti ja hallas pehmne, valge lätega tema faela ümber tinni, naerdes ja nuttes hüüdes: „Sina fassis mees, kui mina niiud näen, luida Sa ford oma kaasa eest muret lannad. Kui tahad, siis läheme homme kirisherra ette.“

„Ja,“ ütles Juurish, „teeime seda. Aga niiud armuse, too kaks pudelid lõige wanemad mõdu.“ „Kes niiud juua tahab?“ töüs neiuse imestes. „Mitte meie,“ naeratas Juurish, „wanale tahan neid viia.“ Juurish mõtles muidugi suu peale, Mareilis arwas teda aga oma isa peale mõtlema, lippas alla ja osi pea puodelitega tagasi, seest sa selder oli suupaiskest täidetud. Siis lahusiivad noored inimesed õnsa südamega; Mareilis läks oma tuppa ja Juurish sõitis suu poole.

Kun oli selle aea ütsifilmi teldre ilse pease wahtind ja ei pannud tähele, mis kõrval sündis. „Dlete üksford siin“, ütles tema poolnörkend häältega.

„Võtke heaks,“ ütles Juurish.

Kun oli illa veel pilvehõlma kinnipidand, niiud läksis seda aga lahti, seest mõlemi käega oli temal puodelite kallal tegemist.

Keda aga suu ei näinud, se osi wana ristitee sand, kes pilve taffa välja astus. „Asi läheb forda,“ ütles Saatav hirwirates; oota ja, ei sa

mind enam mu töö juures tülita. Aga tas näed neid Littawlasti. Kuhu hobuse kabja mahub, senna nad sõidavad. Pean ford omad mürrid ülerwaatama, muidu tormarad need drogonid läbi põrgu.“ Nende sõnadega nihkus maensane tasesti kuu järele.

Teisel homikul läks Juurish oma herra juure ja ütles, et tema Mareilis'i kostida tahaks. Herral ei olnud midagi selle vasta, seest mõlemad olisid aunsa rahva lapsed; herra lastis ka hobused ette panna, Mareilis'i õratuna ja sõitis siis kirisherra juure. Se firjutas fihlapaari nimed pakku raa-matu sisse, näitas siis tänaõe aenalehe peale ja ütles herra vasta: „Imelikud asjad on täna ööse sõudind, kas Teie ehl ei ole ise midagi näinud. „Ei,“ ütles herra, „ja minu ööwaht ei ole minule ka ühtigi rääkild. Mis seal lehtes seisab?“ „Kunlige,“ ütles kirisherra ja luges: „Esiteks oli test-öö aegl palju lendawaid tähti näha.“

„Seda ma arvan,“ mõtles Juurish, „nägin tuli luida sõdemed lendasiivad, kui Petrus inööda Linnuteed sõitis.“ Aga tema ei ütelnud ühtigi, seest tema ei tahtnud herraade wahese rääkida.

Kirisherra luges edasi:

„Siis nähti, luida kuu äkitsest kahwats jää; ta arwatalje et tema omaft teest elsinud olets.“

„Oho!“ mõtles Juurish, „aga neil herradel